

[Udenrigsministeren]

disse traktater og de i medfør heraf udstedte retsakter ikke finder anvendelse i og for Grønland efter 1. januar 1984. Grønland skal samtidig optages på listen i EØF-traktaten over OLT-områder, ligesom det skal sikres, at de retsfor skrifter, som finder anvendelse for OLT-områderne, kommer til at omfatte Grønland pr. 1. januar 1984.

Såfremt ændringen af Grønlands status skal kunne finde sted pr. 1. januar 1984, er det nødvendigt, at ændringstraktaten under tegnes senest ved årsskiftet 1982-83, idet der må afsættes rimelig tid til gennemførelse af ratifikationsprocedurerne i samtlige medlemsstater.

Regeringen har med henblik herpå og i overensstemmelse med de procedurer, som skal følges ved traktatændringer, opstillet følgende foreløbige tidsplan:

- Efter kontakt med Kommissionen forelægges Rådet forslag til ændring af traktaterne.
- Høring af Parlamentet og Kommissionen iværksættes straks derefter.
- Når høringssvar foreligger, udtaler Rådet sig om afholdelsen af en regeringskonference.
- Traktatændringsforslaget behandles på embedsmandsplan.
- Rådets formand indkalder til og leder en regeringskonference. Konferencen fastlægger ved undertegnelse indholdet af ændringstraktaten (senest ved årsskiftet 1982-83).

Regeringen vil i hele forløbet holde snæver kontakt med landsstyret.

Med hensyn til den interne danske procedure kan det oplyses, at folketinget - når ændringstraktaten er undertegnet - vil få forelagt et forslag til ændring af lov nr. 447 af 11. oktober 1972 om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, idet denne lov herefter ikke skal gælde for Grønland. Folketinget vil samtidig blive anmodet om i henhold til grundlovens § 19 at meddele samtykke til Danmarks ratifikation af ændringstraktaten.

Efter den ovenanførte tidsplan forventer regeringen, at det nævnte lovforslag vil kunne forelægges til behandling i tinget inden udgangen af folketingsåret 1982-83.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. 654

1) Til statsministeren af:

Gert Petersen (SF):

»Mener statsministeren, at justitsministeren handler rimeligt og i overensstemmelse med demokratiske retsprincipper, når han meddeler ubetinget tiltalefrafald i en alvorlig straffesag, samtidig med at han offentligt stempler den pågældende som skyldig og således afsiger en dom over ham?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet vedrører justitsministerens erklæring af 17. april 1982 vedrørende Arne Herløv Petersen. I erklæringen blev det oplyst, at anklagemyndigheden uden betingelser afstod fra at rejse tiltale mod Arne Herløv Petersen, men at det ikke desto mindre stadig var forudsat, at han havde gjort sig skyldig i krænkelse af den bløde spionageparagraf.

Med spørgsmålet anfægtes ikke ministerens juridiske ret til at fremsætte erklæringen. Men livet er ikke lutter jura. Selv om ministerens erklæring er juridisk korrekt, er den ubillig og menneskeligt urimelig.

Det er en udbredt opfattelse, at et retssamfund bl.a. er kendetegnet ved, at skyldspørgsmål i straffesager alene afgøres af uafhængige domstole. Formelt set er dette synspunkt ikke fuldt ud tilgodeset i dansk lovgivning. Men de fleste vil mene, at princippet må respekteres, hvor det drejer sig om sigtelser af særlig alvorlig karakter - og hertil vil vel alle henregne en sigtelse for spionage.

En så alvorlig sigtelse bør enten opgives totalt, hvis efterforskningen fører til erkendelse af, at den er uholdbar, eller føre til tiltale, hvis anklagemyndigheden finder den bestyrket gennem efterforskningen, således at alene en uafhængig domstol træffer den endelige afgørelse om holdbarheden og skyldspørgsmålet.

Det skete ikke i dette tilfælde. Man sidder tilbage med den fornemmelse, at anklagemyndigheden - trods ministerens ord - ikke rigtig har troet, at den kunne holde for domstolen, og derfor har valgt denne udvej. Blandt andet fordi en anden minister - uden-